

MOBILITZACIÓ...

L'home sempre ha sentit la necessitat de comunicar-se amb els seus semblants.

Al principi, suposo que faria servir, els sons guturals, els crits o la gesticulació, de manera similar de com ho feien els animals que el rodejaven i que competien amb ell per veure qui la feia més grossa.

Mes tard, descobriria que la fusta colpejada de determinada manera, emetia uns sons característics.

Posteriorment va comprovar, no sense algun esglai, que l'aire, impulsat amb força dins de alguna canya o closca marina, era capaç de udolar amb més xivarri que els seus propis brams.

Fins i tot alguns dels nostres avantpassats de pel roja, es varen donar compte de que el fum de les seves fogueres, a més d'ennegrir considerablement els sostres de les tendes, podia ser útil per advertir de l'arribada d'aquells andròmines d'uniforme blau, i rostre esblanqueït que, sense motiu aparent, els volien fer fora de les seves terres.

Amb el descobriment de la electricitat varen aparèixer el codi morse i el telègraf, autèntics precursors d'un dels invents més apreciats per l'home : el telèfon.

A dia d'avui el telèfon , en el seu estat original resulta gairebé un artefacte antediluvià davant de la evolució més recent : el mòbil. Aquest artefacte diminut i entranyable es el més gran invent que mai ha trobat la humanitat per potenciar la comunicació entre tots els seus membres.

La vida actual seria totalment impossible, inimaginable i de tot punt insuportable, sobre tot pels més joves, sense aquest element, autèntica benedicció de Déu, fàcil de fer servir, útil, pràctic i, sobretot, discret.

La observació del nostre entorn, ens ensenya moltíssims exemples del que acabem de dir. Sense anar més lluny, si un dia qualsevol pugeu al autobús, es molt fàcil de comprovar el poder de comunicació del mòbil i al mateix temps, gaudir de converses com aquesta:

“ Si...hola tronco...no jodas!...dabuten...mola!...no se...quizás...tal vez...sí...no...unas birras?...sí...que puntazo...sí...no...no se...luego te llamo.”

I cinc minuts més tard:

“ Si...hola tronco...no jodas!...dabuten...mola!...no se...quizás...tal vez...sí...no...unas birras?...sí...que puntazo...sí...no...no se...luego te llamo.”

No se com va continuar aquesta edificant conversa, per que jo vaig baixar a la propera parada, per si un cas.

Una altra meravella d'aquest prodigiós artefacte, es la possibilitat d'enviar a tothom, missatges escrits, la qual cosa ens ha portat al paroxisme del llenguatge creatiu.

Grans i petits, dones i homes, dretans i esquerrans, demostren la seva gran habilitat en la utilització d'aquesta prodigiosa sintaxi:

“ ktal kmo stas dde stas ke hcs sles oi? tas entrado rlllo ppa?6 hcs prdida ok?”

Aquest nou model d'escriptura es absolutament impressionant. No tant sols pel fet de la simplificació que representa, o la absoluta llibertat creativa que confereix a qui l'utilitza, si no també per la possibilitat de potenciar determinades lletres fins ara proscrites del nostre abecedari.... ¡ Ke Viski la lletra K!.

En definitiva no podem negar que el diàleg i l'escriptura com a vincle d'expressió cultural i entesa entre els essers humans ha arribat, en el moment actual, al seu punt més àlgid des que el mon es mon.

Jo per si un cas, ja he descobert un pou sec al mig de la muntanya, que segons diuen te mes de cent metres de profunditat.

L'endemà mateix de la meva jubilació, m'arribaré fins aquest magnífic lloc , llençaré el meu mòbil al fons, amb funda i tot i m'oblidaré d'aquest emprenyador estri pels segles dels segles...Amén.